

[Gertie Wandel.]

betyder så lidt for de fleste danske med den indtægt, de har i dag, at de med glæde burde kunne give den ud for at benytte et så stort gode, som vore biblioteker virkelig er.

Jeg begriber ikke det ærede medlem hr. Lysholt Hansens argumentation om, at en indtægt på 3 mill. kr. kan være en udgift. Jeg kan forstå, at indtægten må blive mindre, det siger sig selv, hvis det ærede medlems argument holdt stik, at der bliver så mange færre lånere, men det må altid blive en besparelse, når der af ca. 400 000 lånere indbetales de 5 kr.

Hvad angår administrationen, så er kontrollen med at låne bøger på vore biblioteker så god og sikker, at det må være en smal sag at stemple et bogkort eller et lånerkort med et nummeratorstempel, så man ved nøjagtigt, hvor mange der er udleveret, og i dag i teknikens tid kan de stemplede kort optælles ikke blot ved årets slutning, men hver gang der er stemplet. Der er så mange tekniske hjælpemidler og regnemaskiner, at noget sådant ikke kan volde hverken ærgrelse eller ubehageligheder på et bibliotek.

Når vi har genfremsat forslaget, er det som led i en besparelsesplan, som venstre og de konservative finder det er deres pligt at forelægge for at bringe en skattelettelse, som vi har besluttet for længst. Det er ikke ud i luften, at vi genfremsætter forslaget, det har jeg begrundet straks. Man er da nødt til at fremsætte nogle besparelsesforslag for at opnå det store gode, vi drømmer om at komme med: en skattelettelse til borgerne, som de alle sammen længes efter.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Det er helt rigtigt, som det ærede medlem fru Gertie Wandel sagde, at de to partier, venstre og de konservative, følte det som en pligt at møde med besparelsesforslag.

Jeg takker også for det ærede medlems indrømmelse af, at forslaget måske ikke betød 3 mill. kr. i besparelse, men et mindre beløb; det ærede medlem sagde nu 2 mill. kr. Hvis alle de øvrige poster på de to partiers spareprogram blev gennemgået på samme kritiske måde, ville det antagelig

svinde adskilligt i det samlede beløb, som er opført. Der er naturligvis ikke så meget at bebrejde det ærede medlem, som så standhaftigt fastholder, at der skal være besparelser gennem dette forslag, men dog erkender, at disse besparelser er mindre, end man havde regnet med. Denne indrømmelse takker jeg for, og jeg håber, det vil komme til udtryk også på andre områder inden for de besparelser, som de to partier har opstillet, efterhånden som vi diskuterer dem, hvis man altså vil bøje sig for kendsgerningerne, hvad jeg håber man vil.

Jeg tror imidlertid ikke, der kan siges så forfærdelig meget mere om spørgsmålet, end vi sagde, da det blev diskuteret i fjor. Der står to synspunkter over for hinanden: skal vore biblioteker stå som et tilbud til befolkningen? Skal de være et led i bestræbelserne for at sprede oplysning ud til så mange som muligt i dette land? Eller skal vi nu gøre det besværligere, gøre det vanskeligere at få de værdier ud til den brede befolkning, som den henter gennem vore biblioteker? Det er de synspunkter, der står over for hinanden, og fra begge sider fremførte vi i fjor argumenter herfor; vi kommer det vist ikke nærmere ved at gentage disse argumenter.

Der var én ting, som det ærede medlem hr. Østergaard sagde, som overraskede mig noget. Det ærede medlem sagde, at efterhånden som så mange bliver helt fri for at betale skat, er det kun rimeligt, at de betaler et vederlag for at låne bøger. De, der bliver fri for at betale skat, er dog normalt dem, der ikke har så forfærdelig meget at betale med, og jeg havde ikke forstået, at det var tanken; at det var de dårligst stillede skatteydere, der skulle betale for at låne bøger på bibliotekerne. Men som sagt, jeg anser den frie adgang til at bruge bøgerne på vore biblioteker for et stort kulturelt gode, og jeg synes, at vi i skøn enighed skulle glæde os over, at den danske befolkning i alle lag benytter sig af dette gode; jeg vil derfor henstille til ordførerne for venstre og de konservative, at de indstiller sig på, at det fremsatte forslag ikke kan gennemføres.

Lysholt Hansen: Det ærede medlem fru Gertie Wandel sagde, at hun ikke kunne begribe, at jeg kunne få en indtægt til at